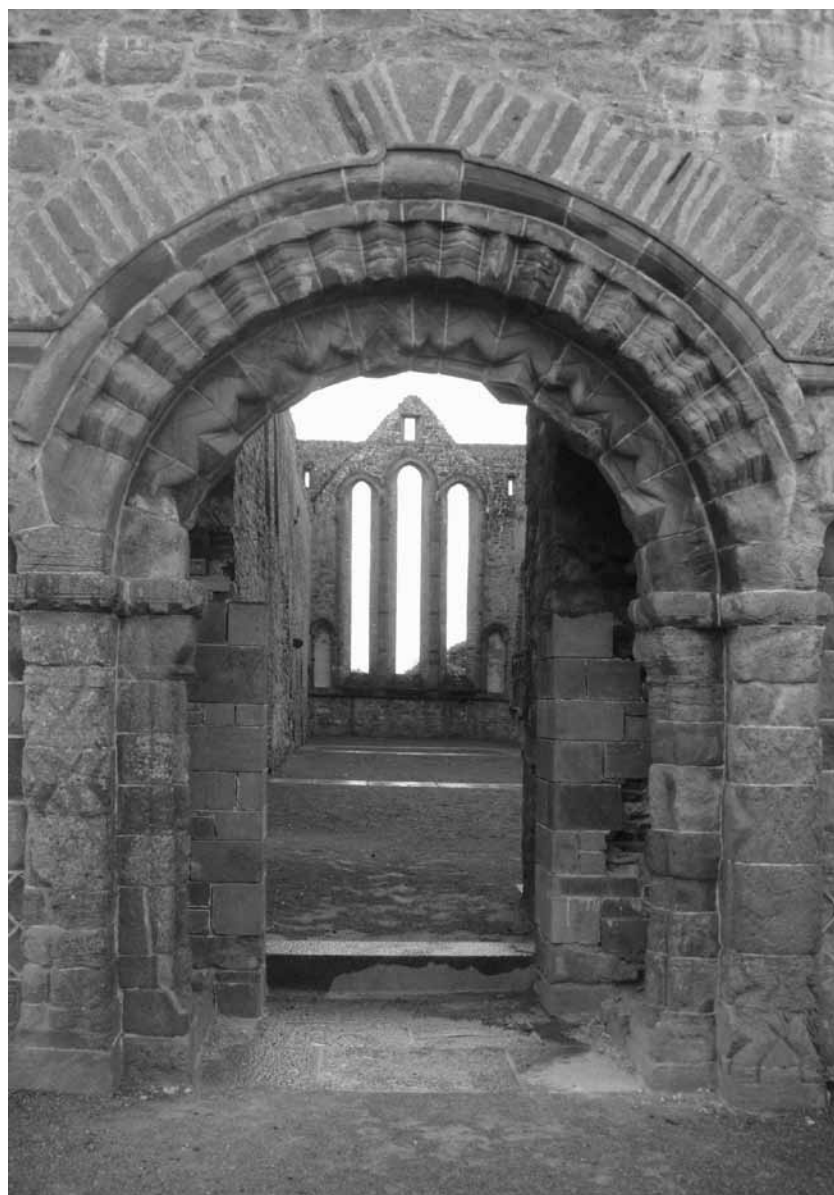

BRÁNA

AKTUALITY BRANICKÉHO SBORU ČCE

XVII. ROČNÍK, ČÍSLO 5

KVĚTEN 2011

Ž 37,5–8 + Da 2

Z letošních motorkářských bohoslužeb ve Strmilově, kde jsme pak společně zpívali písničku Boba Dylana „Časy se mění“. Jistě ji znáte z podání Golden Kids.

Jednou měl Nabuchodonozor sen, po kterém nemohl usnout. Rozkázal zavolat věštce, zaklínače, čaroděje a hvězdopravce. Když přišli, řekl jim: „Měl jsem sen a jsem rozrušen; chci ten sen znát.“

Hvězdopravci odpověděli: „Králi, navěky buď živ! Pověz svým služebníkům ten sen a my ti sdělíme výklad.“

Král na to: „Jestliže mi neoznámíte sen a jeho výklad, budete rozsekáni na kusy a z vašich domů se stane hnojiště. Jestliže mi však sen a jeho výklad sdělíte, dostane se vám ode mne darů, odměny a velké pocty. Sdělte mi tedy sen a jeho výklad!“

Když ale ani poté nic neřekli, král se rozhněval a rozkázal všechny babylónské mudrce zahubit. Tohle se doslechl Daniel. Poprosil krále, aby mu dal určitou dobu, že králi ten sen i výklad sdělí. Pak se modlil a Bůh mu řekl, co se králi zdálo i co to znamená. Daniel v modlitbě Pánu Bohu poděkoval a šel za králem. Řekl mu, že takovéhle věci lidi neumí, ale Bůh ano a tento Bůh to Danielovi řekl, takže mu sen i výklad sdělí. Sen byl tento: Král viděl velikou sochu. Hlava té sochy byla ze zlata, její hrud' a paže ze stříbra, břicho a boky z mědi, stehna ze železa, nohy dílem ze železa a dílem z hlíny. Pak najednou, jakoby odnikud, přiletěl kámen a sochu rozbil.

Daniel pak králi vysvětlil, že zlatá hlava je Nabuchodonozorova babylónská říše a zbytek jsou postupně stále horší a horší říše, až přijde taková podivná splácanina, která sice bude všechno drtit jako železo, ale zároveň v ní bude něco křehkého, nestabilního. A pak přijde království, které tohle všechno ukončí a samo už nikdy nepomine – to je ten kámen.

Výkladů, o co kdy v dějinách šlo, je spousta, ale o tom jindy. Mne zaujala ta Danielova modlitba, která byla vyslovena v souvislosti s odhalením smyslu snu – totiž jak se království střídají. Jak se některé věci, které vypadají pevné, mohou náhle zhroutit. Tisícileté říše, nerozborná přátelství lidu těch kterých zemí, která měla být na věky – a hele, je to pryč. A jak věci na první pohled malicherné mohou měnit dějiny. Daniel tohle vyjádřil slovy že „*Bůh mění časy i doby, krále se-sazuje, krále ustanovuje...*“

To, že se věci mohou změnit ze vteřiny na vteřinu, to víme. Na silnici to platí naprosto zřetelně. Tam kolikrát stačí zlomek vteřiny nepozornosti či nesoustředění, nebo naopak soustředění, ale na něco, na co by se člověk soustředit neměl – a pak jsou najednou věci hodně jinak a ne vždycky z toho má jeden radost. V tomhle světě nemůže jeden spoléhat snad vůbec na nic, že se to určitě nezmění. Nabuchodonozor byl mimořádně schopný panovník – a pak mu hráblo. Nějak přeskočilo

v hlavě. Podle tradice ho praštil blesk – to je přesně to, co člověk dost dobře neovlivní. Právě tak člověk může být sebeschopnější a sebezkušenější řidič, ale víme to, že průsvih nastane, když člověk pomine obezřetnost a stálé čekání, že se něco může stát. Je tolik bouraček na dohled od baráku, když už si člověk řekne, že tady to má vyjeté, tady zná každou díru v asfaltu, tady už je všechno v pohodě a nic se nestane... První rada je jasná – počítej s tím. Počítej s tím, že doba se mění, věci se mění i lidé se mění. Měníme se i my.

Mám ještě jednu, která s tím souvisí. Mám ji z toho žalmu, který jsme slyšeli hned na začátku: *Ztiš se před Hospodinem a čekej na něj. Nevzrušuj se kvůli tomu, kdo jde úspěšně svou cestou, nad tím, kdo strojí pikle. Odlož hněv a zanech rozhořčení, nevzrušuj se, ať se nedopustíš zlého.* Tím, co se děje kolem nás, se nemáme nechat rozhodit. Je jedno, jestli to či ono někdo považuje za úspěch, nebo naopak za totální prohru. Každý si žijeme svůj vlastní život a jednou z něj budeme skládat účty každý sám za sebe. Nejsme malé děti, které na sebe ve škole žalují, že jako oni nic a že je někdo navedl a že jim řekl, že to mají dělat a tak to udělali. Nebo že to přece dělali ostatní. To co dělají všichni ještě nemusí být dobré. To, co ti radí všichni, to také nemusí být dobré. Hlavně klid. Nevzrušuj se kvůli tomu, kdo jde úspěšně svou cestou. Fajn – může být, že je lepší, nebo měl prostě kliku. Nevzrušuj se ani kvůli tomu, že někdo je úspěšný protože dělá kdo ví jaké křivárny. Není to fajn, ale i to se stává. Odlož hněv a zanech rozhořčení. Nevzrušuj se. Rozhoduješ sám za sebe, tak si hlídej, ať se ty zlého nedopustíš.

Tyhle dvě rady je tedy možné stáhnout do jedné věty: Hlavně klid, i když se všechno kolem nás mění. Některým změnám je potřeba se přizpůsobit, jiné naopak odmítnout. Když si ve všech těch změnách a hledání vhodné reakce na ně člověk snaží uchovat čisté svědomí a snaží se žít tak, aby se nemusel stydět sám před sebou, tak můžeme mít dobrou naději, že ať už se ten svět mění jakkoliv, tak s námi se nebude měnit k horšímu. Amen. J. F. P. ■

STARŠOVSTVO

Zápis ze 717. schůze staršovstva konané v pondělí 9. května 2011

Přítomni – členové: Pechar, Bruncko, Drápal, Dus, Holý, Mazný, Novotný, Slabý, Stralczynská, Zvánovcová, Hoznauer

Omluven: Chadima, Plhák, Žilková

Biblický úvod: J. Pechar – jistoty a nejistoty tohoto světa nejsou Boží jistoty a nejistoty a neměli bychom se jimi (těmi světskými) příliš nechat ovlivnit, píseň 660 z EZ, modlitba

Příští schůze staršovstva bude 2. pondělí v červnu, tedy 13. června 2011, biblický úvod bude mít Ivo Plhák.

Staršovstvo děkuje J. Holému za vedení bohoslužeb 8. 5. 2011.

Přístavba:

D. Vávrovi byl předán požadavek na kotelnu ve srubu. Pracuje na novém návrhu.

Jakmile D. Vávra dodá studii, prohlédne si ji staršovstvo (v neděli po bohoslužbách). Pokud nebudou zásadní námitky, bude k dispozici sboru cca 3–4 týdny vždy v neděli po bohoslužbách a poté proběhne hlasování o realizaci stavby.

Opakovaný podnět ze sboru – komunikace při stolech po bohoslužbách. Koupíme jednu sadu 1 stůl a 2 lavice pro venkovní posezení. Pokud se to ujme, dokoupíme další. Zařídí A. Slabý

Návštěva u E. Adamcové v Banja Luce – J. Pechar, T. Růžička, M. Bareš – Práce má smysl a perspektivu.

Finance:

- Staršovstvo vyslechlo zprávu pokladní. Na potřeby mise E. Adamcové už bylo vybráno 105.000 Kč, což je o 9.000 Kč více než celkově potřebných 96.000 Kč. Uvedený přebytek bude použit na potřeby sboru, primárně se zaměřením na misijní účely. Všem dárcům děkujeme!
- Pro Jeronýmovu jednotu vybráno 8.000 Kč hlavní dar lásky a 14.000 Kč na sběrací archy.

Zástupci do Jeronýmovy jednoty byli zvoleni

J. Zvánovcová, 1. náhradník I. Plhák, 2. náhradník A. Hoznauer

Sbírky – platí trvale

- 15. 5. na nepálského studenta (1. část)
- 12. 6. na Diakonii
- 26. 6. sbírka solidarity sborů
- 4. 9. na křesťanskou službu
- 9. 10. jubilejní toleranční dar
- 30. 10. na sociální a charitativní pomoc
- 20. 11. na nepálského studenta (2. část)
- 25. 12. na bohoslovce a vikariát

19. 5. 2011 čtvrtek 19:00 Koncert Tomáše Najbrta v našem kostele. Vstupné dobrovolné.

Společná modlitba Páně.

Zapsal A. Slabý ■

TAKOVÝ MALÝ VÝLET DŽUNGLÍ

Věříte, že i kousek za Prahou může být džungle? Ne? A že tam žijí třeba i opice? Klidně si nevěřte, ale my jsme se tam vydali.

Po opětovném přespání v kostele vyrážíme vlakem a vystupujeme ve Srbsku. Za mostkem přes potok začíná Císařská rokle. A do tohoto tajemného světa vstupujeme. Na začátku je několik chat, před jednou na nás jeden domorodec *cosi* volá (zní to docela sprostě, ale to je jistě jiný jazyk – jsme přece v džungli). Šlapeme vzhůru pralesní pěšinou, občas přes potok (opět se v něm někdo vyválel) a čeká nás místní zajímavost – pěnovcové hrázky, krásný přírodní výtvor (nešlapat, ať to nezničíte) vzniklý vysrážením vápence na mechu a jiných rostlinách.

Na plošince nad roklí svačíme a poté míříme ke Kodské jeskyni. Batohy necháváme pod ní a vzhůru (dolů) do temnot. Po průzkumu zase zpátky a – batohy zmizely! (děti si sice myslí, že to udělal Tadeáš, ale ta šlupka od banánu a jsme přece jen v džungli... Opice! Určitě to vzala ona. A slupku za slupkou se blížíme k jejímu doupěti. Jenže ta si svou kořist hlídá. A kromě toho, kdoví co nám může udělat. Nezbyvá než použít lsti – banán a smyčku a až tam vleze...

Vlezla. Batohy se vrací majitelům a opice utíká pryč. Necháváme ji. A odněkud se vrací Tadeáš jaksi „zapomenutý“ u jeskyně. (Ona ta opice měla nějak podobné vlasy – příště musíme vymyslet něco jiného).

Na Kodě nabíráme vodu (moc dobrá) a po modré na Tetín. Vybloudit z džungle nám ale pomohly děti. V lese se měníme na zvířata, která mají děti chytit (a navíc povalit) a od Davida získat vajíčka k jídlu, od ostatních klíč k šifře. Cestou hrajeme indiány, povodeň a tak trochu si zacházíme. (Udělali jsme takové kolečko po lese, ale nikdo si toho nevšiml.)

lečko po lese, ale nikdo si toho nevšiml.)

Procházíme Tetín a vzhůru na Damil. Krpál. Nahoře děti dostanou k luštění šifru, jež je má dovést k pokladu indiánského kmene Iztájů (Inkové, Aztékové a Májové). Luští a luští, trocha nápověd a pak už jen ten poklad najít. Dolů do Tetína, ještě stíháme navštívit hrad Tetín (tedy to, co z něj zbylo), pěšinkou dolů a hodit sebou, ať stihneme vlak.

Stihli jsme. Zato děti jsme utahali natolik, že v neděli dorazily jen dvě...

Milan Bareš ■

11.–13. 3.

Někdy i křesťané patří pod zem. Při nejmenším tam poznají leccos nového. To se týkalo i nás. Cíl: Moravský kras a dosud neprozkoumané jeskyně. Potok Lapač se tu propadá a teče neznámým pozemím. V pátek přijíždíme k jeskyni Balcarka (nespat v Alešově autu – nemá to rád!), po poli natahujeme kabel pro větrák, ať nám čistí vzduch. Přespáváme na jeskyňářské základně, a ráno jdeme „na to“.

Čeká nás vynášení kamení. Po žebříku šachtou, a pohlcují nás temnoty. Pak chodbou po proudu potoka, občas louže (snad do holin nenateče – téměř nenateklo), žebříky, chůze po laně nad neodhadnutelnou hloubkou (tady určitě nestačí). Je to tu veselejší než ve zpřístupněných jeskyních, přílbou občas tlučem o strop a je před námi sifon, který se jeskyňáři pokouší obejít vrchní chodbou, jež je ovšem zanesená. Rozmístujeme se v chodbě, někdo jde kopat (srov. „Sto roků v kopalně žil jsem“), a podáváme si kýble s hlínou. Možná jsme je měli počítat.

Sedím v chodbičce, opřený o skálu, dolů plné, vzhůru prázdné, Jirka nade mnou jásá, že objevil zlato (nebo něco drahého) a kýble putují a putují... Někteří si zpívají, a to dost nahlas; ať si permoníci užijí... Jestli se jim to líbilo nevím, ale mám pocit, že některé kameny jsem viděl vícekrát – že by je nosili zpátky? Čas zde ubíhá jinak. Poslední kýbl a padla. Jdem se podívat na výsledky práce. Chodba postoupila, ale další prostory čekají na jiné pracanty. Údajně jsme odtažali asi 2 tuny. Nezdálo se to (jen ty

ruce...). Vylézáme příjemně ublácení; tak do čistého, umýt se a na chatu.

Večer přijíždí řada dalších lidí. Chystají oslavu jedněch třicátin. Po biblickém programu se jdu družít k nim k ohni. A ráno nás čeká slíbená odměna – návštěva Pikové dámy. Opět šachta, žebřík, po laně tzv. leteckou cestou, plazivka, a když už se strop zvedá – přede mnou průrva neodhadnutelné hloubky. „Držte se pohromadě. Kdo se tu ztratí, hledá se tři dny“. A zatímco se někde dá jít vzpřímeně, průvodce mi ukazuje na plazivku: „tudy“. A zatímco zdolávám metr po metru, za mnou se ozývá: „Už to vidíš?“

Vidím. Chodbička se stáčí. Ne trochu. Ne do pravého úhlu. Zpátky. Prolez to jak umíš. Toť ona třesnička na dortu zvaná „Lomikar“. A tak se kroutím a kroutím, lezu po zádech centimetr za centimetrem, až jsem venku. A po mně další. Je to asi jako když člověk přichází na svět. Na závěr ukázka, jak to lezou jeskyňáři – asi 45 vteřin. Procházím ledivou chodbou, zvláštností této jeskyně: krápníky jsou z křišťálově čistého ledu. Pozor, klouže to! Klouzalo... Jeden z nás se pěkně vymetl. A jsem na dně (jeskyně).

Dále jeskyňáři provádějí další průzkum a nás čeká cesta vzhůru. Máte závratě? Že ne? Tak si zkuste vylézt po žebříku tak asi do třetího patra. Neradno se dívat pod sebe. Jdu po chodníčku a najednou se mi nebe propadá a kamsi pod sebe posílám pěknou nadílku kamení. Ti pode mnou mi byli opravdu vděční. Ještě si prohlížíme propadání „Nová rasovna“

a jedeme na oběd. V Jedovnici je vyhlášená hospoda. Nevsázejte se, že holky tu porci nesní. To je Aleš hrubě podcenil (asi je lepší je šatit než živit – po vylezení

z jeskyň, zablácené od hlavy až k patě, tomu leccos nasvědčovalo). A domů. Vyprat (se).
Milan Bareš ■

DOPIS OD DANIELA

Dopis nepálského studenta Daniela z 21.února 2011 (došlo v dubnu)

Drazí přátelé ze sboru Braník,

je úžasné mít zase od vás dopis. Děkuji Bohu, že vaše srdce jsou otevřená pomáhat. Děkuji vám za vaši pomoc a zájem o mé studium. A skutečně jsem rád, když slyším o tom, co ve vašem sboru děláte. Děkuji všem, kdo se za mne modlí. Ano, i to pomáhá k tomu, že se mi daří dobře. A tak i já se modlím za váš sbor a vaše aktivity. Kéž vám Bůh dá vše, co je třeba k opravě či přístavbě vašeho kostela!

O vánočních prázdninách jsem mohl odcestovat do svého domova v Nepálu. Nějaký čas jsem mohl strávit se svou rodinou a ve svém sboru. Měl jsem možnost mít program pro mladé lidi v našem sboru. Několik dalších dní jsem společně s přáteli ze školy strávil v jiném místě v Nepálu, kde jsme mohli svědčit o naší víře, číst Bibli a také navštívit některé domácnosti a modlit se za nemocné lidi. Byla to úžasná zkušenost. Celkově to bylo opravdu požehnané období radosti s rodinou, lidmi ve sboru a potom s bratry ve službě. Díky Boží milosti jsou všichni z mé rodiny i sboru v pořádku.

Moje studium probíhá hladce. Je to požehnaný čas, kdy mohu studovat Bibli a další křesťanské knihy. Seznamovali jsme se s obtížemi a obětmi, které měli překladatelé Bible do jiných jazyků. Kolik mučedníků již v historii položilo své životy, aby evangelium mohlo jít do celého světa! A stále zde jsou miliony lidí, kteří je neslyšeli a jdou do zahynutí. A tak toužím jít tam, kam budu poslán a pracovat pro Boží království.

Mám velkou radost, že vám mohu oznámit, že jsem obdržel stupeň A za první semestr. I když jsem to nečekal, moje výsledky byly nejlepší ve třídě. Děkuji Bohu, že mám podmínky, abych mohl takto studovat.

Druhý semestr se blíží ke konci, zkoušky probíhají v dubnu. Potom budou dva měsíce prázdniny, ale pravděpodobně budu mít týden, kdy budu pomáhat ve sboru svého spolužáka, který je z Indie a potom teprve pojedou domů, kde budu pomáhat v našem sboru. Druhý rok studia začíná poslední týden v červnu.

Ještě jednou vám děkuji, prosím vyřídte mé pozdravy všem členům sboru! Kéž vám Bůh žehná!

Srdečně shalom!

Běžím svůj závod!

Daniel ■

V ČERNÍKÁCH

30. dubna jsme ignorovali špatnou předpověď počasí a vyrazili ke Slabým na chatu. Stejně tak učinilo ještě zhruba dalších 15 plně obsazených aut a řada jednotlivců, kteří jeli autobusem.

Scénář byl podobný tomu z předchozích let: velké hrnce guláše a polévek, mnoho druhů domácího pečiva. Ochutnávka moučnicků začala již před obědem, v hrncích nic nezbylo.

Na hřišti si děti vyzkoušely nejrůznější sportovní disciplíny - po obědě byli vyhlášeni vítězové jednotlivých soutěží – účastníci dostali diplomy a odměny.

Jako novinka a překvapení se po obědě konalo

divadelní představení branických ochotníků (u některých se dá říci profesionálů). Pan Chesterton by byl možná mile překvapen, možná by se

divil. Divákům se jeho tři detektivní příběhy líbily.

Sice trochu sprchlo, ale od opékání buřtíků na ohníčku deštík zájemce neodradil.

Paní domu tu invazi, zdá se, přežila s humorem jí vlastním. ■

V květnovém čísle časopisu „Střešovický evangelík“ je vzpomínka paní Jaroslavy Klimešové na jejího bratra Stanislava Segerta.

Vzhledem k tomu, že Dr. Segert působil v letech 1943 až 1947 v Braníku, část článku uveřejňujeme, abychom si uvědomili, jaké osobnosti v Braníku kázaly:

Prof. PhDr. STANISLAV SEGERT, CSc.

4. 5. 1941 – 30. 9. 2005

Od roku 1939 studoval na Husově evangelické bohoslovecké fakultě. V roce 1943 byl ordinován jako vikář; byl určen pro nuselskou, tehdy ještě kazatelskou stanici v Braníku a Modřanech. Po roce 1945 byl jmenován asistentem Husovy fakulty; učil klasické jazyky. Protože v československé církvi byl nedostatek duchovních, pracoval i v Braníku a Modřanech až do roku 1947.

Po válce v roce 1945 mohl studovat též na filozofické fakultě Univerzity Karlovy. Za pouhé dva roky získal doktorát ze semitských a klasických jazyků a filozofie.

V letech 1951 – 1958 se stal externím učitelem na filozofické fakultě UK. Vyučoval ugaritštinu, biblickou hebrejštinu a židovské dějiny a literaturu. Odtud byl v roce 1958, tak jako jeho bývalý učitel prof. Patočka a další vědci, odvolán (vyhozen).

V té době byl již vědeckým pracovníkem Orientálního ústavu ČSAV. V roce 1966 byl pozván do Chicaga ke spolupráci na amorejském projektu Orientálního ústavu a Chicagské univerzity v USA. Již před lety, v roce 1959, začal pracovat na srovnávacím slovníku semitských jazyků.

V roce 1968 byl pozván do USA na John Hopkins University v Baltimore. Odjížděl narychlo po 21. srpnu s manželkou a dvěma malými dětmi.

Další rok byl pozván na Kalifornskou univerzitu v Los Angeles. Několikrát marně žádal československé úřady o prodloužení pobytu. V roce 1970 mu v Los Angeles byla udělena přes státní úsporná opatření trvalá profesura biblických studií a severozápadních semitských jazyků. Zabýval se aramejštinou, foiničtinou, hebrejštinou, syrštinou, dále ugaritštinou (tento jazyk, který se dříve u nás nevyučoval, se naučil jako samouk a pak jej učil své žáky u nás a v USA).

Byl hostujícím profesorem na univerzitách v USA, Německu, Izraeli i na filozofické fakultě UK.

Zajímal se též o vývoj řeckého písma i o objevy starých rukopisů. Přeložil též některé hebrejské a aramejské rukopisy nalezené v kumránských jeskyních u Mrtvého moře.

Na Kalifornské univerzitě působil až do odchodu do důchodu v roce 1991.

V USA mu bylo několikrát uděleno Fulbrightovo stipendium a též nadace Guggenheim. Byl držitelem několika vědeckých světových cen, v ČR obdržel medaili Dobrovského AVČR a medaili k 650. výročí UK.

(K oslavám 50 let kostela Braník nám Dr. Segert poslal z USA článek do Brány č. 4 z roku 1998.)

Noc kostelů 2011 je

- pozváním všech lidí dobré vůle ke společnému setkání a k objevování krásy křesťanských výtvarných a architektonických pokladů,
- projevem kreativity a důvěry v život u lidí, kteří chrámy stavěli a zdobili, ale i u těch, kteří je dnes obývají a chtějí se podělit o svou víru, o svůj život, a svoje osobní obdarování a dovednosti,
- nabídkou zakotvené křesťanské spirituality, modlitby a služby potřebným,
- znamením živé spolupráce křesťanských církví, která zaceluje rány vzniklé v minulých staletích.

Zamyšlení ICLic. Karla Moravce nad mottem Noci kostelů 2011

Připomínám si noc co noc, jak jsem na struny hrával, v srdci přemítám a duch můj hloubá. (Ž 77,7)

V noci spíme. Někteří však musejí pracovat, jiní se baví, milují,... Pro někoho je noc symbolem pohaslých nadějí a temnoty života, ve které jen zoufale čeká na svítání.

Podobně vnímal noc autor žalmu 77. V noci, kdy je sám, a okolní tma umocňuje temnotu jeho myšlenek, úpěnlivě volá k Bohu, a zpočátku se mu zdá, že volá marně, jako by tma jeho života neměla nikdy skončit. Připomíná si radost a Boží pomoc v minulosti, ale jeho přítomnost je plná tmy a bolesti. Přece však nepřestává volat k Bohu a jeho přemítání v něm zároveň obnovuje důvěru.

Jak jsou jeho slova podobná prožívání mnohých lidí, kteří v noci života už jen vzpomínají na minulé dny – podle hesla, že „lépe již bylo“. Ale přece je každá noc ohraničena svítáním, světlo zahání temnotu. V temnotě noci nemusíme jen marně vzpomínat na to, co se již nevrátí, ale učit se věřit ve svítání, připomenout si, že Bůh na člověka nezapomněl. Křesťan věří, že Kristus přichází jako světlo do temnoty noci, naděje svítání, naděje pro každého člověka, který již přestával doufat.

Noc kostelů nám dává šanci podívat se dovnitř do chrámů, které stojí v našich obcích a městech jako symboly víry a naděje. Venku je tma, ale uvnitř je světlo, které zve k sobě. Ať se otevřené kostely stanou pro mnohé návštěvníky místem, kde do jejich vlastní noci zazáří malé světlo naděje!

Náš sbor se zapojuje do této akce. Od 18. hodin do půlnoci (a možná ještě o chvíli delší dobu...) bude kostel otevřen k modlitbám, zpěvu i rozhovorům pro všechny, kteří se chtějí zapojit. ■

KŘEST

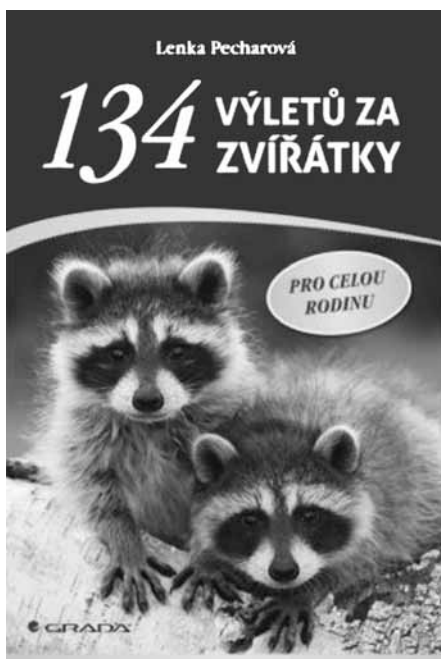
V neděli 24. 4. 2011 byl pokřtěn bratr Václav Vaněček

FILMOVÝ KLUB

**Zveme vás na promítání filmu POUTA
v pátek 27. 5. od 19 hod.**

Jedná se o český film oceněný Českým lvem 2011 za nejlepší režii, scénář, kameru a mužský herecký výkon.

J. W. ■

LENKA PECHAROVÁ: 134 VÝLETŮ ZA ZVÍŘÁTKY

Poutavá a prakticky uspořádaná barevná příručka vás vybaví všemi potřebnými znalostmi o místech naší vlasti, kde se můžete setkat se zvířaty. Získáte přehled o českých zoologických zahradách, zookoutcích, farmách či lesních oborách, poradíte si s výběrem ideálního místa na rekreaci v srdci přírody, budete vědět, kam se vydat třeba za krokodýlem, kde si mohou vaši přátelé podojit kozu, vyrobit ovčí sýr nebo chytit sumce. Stanete se vyhledávaným poradcem všech výletníků. S touto knihou si vždy budete vědět rady. Zvládnete přípravu jednodenního výletu i organizaci týdenního programu pro všechny, na kterých vám záleží. ■

www.grada.cz/134-vyletu-za-zviratky_6763/kniha/katalog/

PRAVIDELNÝ SBOROVÝ PROGRAM

Neděle

8:30 chvály (mimo 1. neděli)

9:30 Bohoslužby

1. neděli v měsíci rodinné služby Boží;

3. neděli v měsíci sv. Večeře Páně

Úterý

7:30–8:00 ranní modlitební setkání

18:30–20:30 mládež

Středa

16:30–17:30 biblická pro maminky s dětmi

18:00–19:30 biblická hodina

2. a 4. čtvrtek v měsíci

20:00–22:00 pomlasg (postmládežnické setkání střední generace)

Pátek

16:00–18:00 dorost (děti 8–12 let)

Úřední hodiny faráře

Jaroslava F. Pechara

úterý a středa 14:00–16:00

čtvrtek 10:00–12:00

OBSAH

Slovo na úvod	2
Staršovstvo	3
Takový malý výlet džunglí	5
Podzemí	6
Dopis od Daniela	7
V Černíkách	8
Přečetli jsme	9
Noc kostelů	10
Křest	11
Filmový klub	11
Kniha Lenky Pecharové	11

VERŠ NA KVĚTEN

Bůh naděje necht' vás naplní veškerou
radostí a pokojem ve víře, aby se rozhoj-
nila vaše naděje mocí Ducha svatého.

Římanům 15,13

Zdroj: <http://hesla.dulos.cz/>

BRÁNA

XVII. ročník, číslo 5, květen 2011

Pro členy a příznivce sboru ČCE Praha-Braník.

Redaktorka: Růžena Černá

Redakční rada: J. Čierná, J. Holý

Příspěvky odevzdejte redakci, nebo pošlete mailem na adresu mscerny@volny.cz.

Uzávěrka: 2. pondělí v měsíci

Sbor Českobratrské církve evangelické
Modřanská 118, 147 00 Praha 4-Braník

☎ 244 461 037

<http://branik.evangnet.cz>

✉ branik@evangnet.cz

číslo účtu: 135027438/0300

Variabilní symboly:

111 křesťanská služba

222 salár

333 dar

444 Jeronýmova jednota

555 nepálský student

777 Eliška Adamcova

Fotografie na titulní straně: brána z Irska – foto Romi